

Reapareix un tritó als Aiguamolls de l'Empordà que es creia desaparegut

ACN/DdG BARCELONA

■ El tritó verd, una espècie d'amfibi que es creia desapareguda a la zona dels Aiguamolls de l'Empordà, ha estat redescoberta. La troballa ha estat possible gràcies al grup de treball Observatori Amfibi de la Institució Alt Empordanesa per a la Defensa i Estudi de la Natura (IAEDEN), que està realitzant l'Atlas d'Amfibis del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà.

Després de cinc anys de prospeccions, s'ha trobat una població reproductora de tritons verds on s'han detectat tant adults —un mascle i diverses femelles—, com un alt nombre de larves en diferents estadis de desenvolupament. Aquest amfibi era molt freqüent a la plana de l'Empordà fins als 80 i a finals de la dècada dels 90 i principis dels 2000 va començar a desaparèixer.

Des de llavors no s'havia trobat cap individu de l'espècie a la zona i es donava per feta la seva extinció als Aiguamolls com a conseqüència de la intensificació i canvi agrari, la nitrificació de les aigües i l'arribada de noves espècies invasores, com el cranc de riu americà.

L'origen dels tritons trobats és incert, ja que es podria tractar d'una continuació de la població original, que en realitat no s'hauria extingit, com d'una recolonització, més o menys recent, provinent d'exemplars nascuts a la Serra de Verdera, pròxima a la zona on s'han trobat.

El tritó verd està catalogat com a espècie protegida per diverses lleis en l'àmbit estatal i inclòs al catàleg de fauna amenaçada de Catalunya. Els impulsors del pro-

▶ El cranc és el depredador natural de l'espècie i per això procuraran allunyar-lo de les zones on n'han trobat ▶ Només està present al nord de la Península i al centre i sud de França ▶ No saben si els espècimens trobats venen dels originals o d'exemplars provinents de la serra de Verdera

Durant el zel a l'aigua el mascle mostra una cresta dorsal i caudal groguenca amb ratlles fosques.

FOTO: CREAF

Era un amfibi molt freqüent a la plana de l'Empordà però als anys vuitanta va començar

jecte han indicat que ara cal actuar de manera efectiva per garantir la supervivència d'aquesta petita població i salvar les possibles amenaces que podrien fer que l'espècie desaparegués novament.

Per això, han destacat que cal prendre mesures i accions de conservacions de manera immediata, com evitar els tractaments fitosanitaris a l'entorn immediat i fer un seguiment regular de la zona i la població de cranc, depredador natural del tritó. A més, cal millorar la connexió del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà amb la Serra Verdera, un espai on encara hi ha colònies de tritó, per

permetre la supervivència de la població redescoberta i millorar i ampliar les poblacions de tritons i altres amfibis al conjunt del parc.

Aquest amfibi està present únicament al nord de la península i al centre i sud de l'estat francès. A Catalunya hi ha dos nuclis separats entre si: el més gran a les comarques gironines i al nord de les barcelonines, i un nucli més petit a les Terres de l'Ebre. El projecte de l'IAEDEN està finançat per la Fundació Barcelona Zoo i hi col·labora el Centre de Fauna dels Aiguamolls de l'Empordà i el centre de recerca en ecologia CREAF.

S'orienta amb els estels

El tritó verd pot arribar a fer fins a disset centímetres de llarg. Té la pell aspra i de color verd. D'aquí el seu nom. El ventre és gris fosc amb taques blanques o fosques. Té el cap ample, pla amb glàndules paròtides. Les femelles adultes i els exemplars joves tenen una línia vertebral de color taronja que en els mascles perdura fins als nou mesos.

Els mascles adults tenen una cresta que va del coll fins a la punta de la cua. Durant el zel a l'aigua, el mascle mostra una cresta dorsal i caudal groguenca-ataronjada amb ratlles fosques i una ratlla caudal blanca platejada.

D'altra banda el verd de la pell es torna més llampant. S'ha demostrat que els tritons verds s'orienten per mitjà dels estels per a trobar les basses on ponen els ous.

Les larves són relativament grans i duen brànquies externes i vermellenques als dos costats del cap. Els seus dits són primis i llargs. El tritó verd s'alimenta de diversos invertebrats aquàtics, tot i que quan conviu amb les larves del tritó palmat s'alimenta d'invertebrats més grans.

Habita en boscos i camps propers a zones aquàtiques, com ara l'àmbit dels Aiguamolls de l'Empordà. No és normal trobar-los a altures superiors als 1.000 metres. A aquestes altures, hi viu el seu parent el tritó pirinenc que sol ser una mica més petit.